

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobkyně: **O. Z.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. Mgr. Vitem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243 a č.j. CPR-13070-1/ČJ-2013-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18. 12. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne

12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila, a rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-13070-1/ČJ-2013-930310-V243, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Valtice ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Současně pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2013, č. j. KRPB-151116/ČJ-2013-060027-SV byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, a to ve lhůtě do 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně podle žaloby spatřovala nesprávnost napadeného rozhodnutí zejména v nesprávném posouzení institutu pracovní cesty a v tom, že závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování a na podporu svých tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013-42 a dále namítala, že v řízení nebyly splněny ani zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení.

Žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem zrušil obě napadená rozhodnutí žalované i obě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a dále aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 14. 1. 2014 uvedla, že protiprávní jednání žalobkyně bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, a že nebyla zjištěna žádná procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo. S ohledem na shora uvedené žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale zejména na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť má za to, že v rámci vedeného řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledala pochybení, navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně, č.j. 32 A 74/2013-34 ze dne 17.2.2015 soud zrušil obě napadená rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně při rozhodování ve věci pochybil. Soud vycházel z toho, že správní orgán I. stupně zahájil dne 20.6.2013 správní řízení ve věci správního vyhoštění na základě skutečností zjištěných dne 20.6.2013 v rámci kontrolní akce hlídkou pobytových agend a současně OIP a při této kontrole žalobkyně předložila rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání ze dne 6.3.2013 na dobu od 1.4.2013 do 30.9.2013 a dále příkaz k pracovní cestě vydaný firmou P. S. s vysláním k výkonu práce do firmy H. v ze dne 31.5.2013. Soud dále uvedl, že nelze učinit závěr o tom, že dne 20.6.2013 cizinka byla zaměstnána bez příslušného povolení k zaměstnání a došlo k naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Zjišťováním rozsahu zaměstnání žalobkyně u H. byl následně správním orgánem I. stupně žalobkyni přičítán k tíži stav z let 2011 a 2012, doba od 1.6.2013 do 20.6.2013 a dále od 1.1.2013 do 31.5.2013. Soud ve správním spise nenašel žádné oznámení či jiné rozhodnutí, kterým by správní orgán I. stupně rozšířil předmět správního řízení o shora uvedené doby, žalovaná pak v napadeném rozhodnutí zúžila tuto dobu na dobu od ledna 2013 do června 2013 na základě doložených pracovních listů společností H. Mimo sdělení firmy H. ze dne 19.7.2013 o rozsahu podílení se žalobkyně na dodávkách P.S. v roce 2011 a v roce 2012 správní orgán I. stupně neprovedl žádné dokazování, z něhož by vyplynula nelegální práce žalobkyně v uvedeném období, ale přesto je zahrnul do období nelegální práce žalobkyně ve svém prvostupňovém rozhodnutí. Nevyžádal žádný důkaz o tom, zda žalobkyně pracovala v těchto letech ve firmě H. na základě pracovních příkazů, v jakém rozsahu, tj. zda výkon práce žalobkyně byl časově omezen atd. Rovněž se blíže nezabýval, zda event. žalobkyně byla svým zaměstnavatelem vysílána na pracovní cestu na základě dohody na dobu nezbytné potřeby, tj. jaké závazky existovaly mezi společnostmi H. a společnostmi P.S. v rámci uzavřené smlouvy o dílo. V tomto směru zůstalo dokazování správního orgánu, nehledě na procesní pochybení shora vytýkané, zcela kusé. Žalovaná zřejmě vědoma si daného pochybení po posouzení odvolání v napadeném rozhodnutí omezila dobu nelegální práce od měsíce ledna do června 2013, přesto, že v měsíci červnu včetně dne 20.6.2013 žalobkyně vykonávala u firmy H. práci, kterou nelze hodnotit jako práci nelegální a pokud se týká posouzení pracovní činnosti žalobkyně od měsíce ledna do měsíce května, pro konstatování výkonu nelegální práce nebyly provedeny důkazy, tj. není zřejmé, zda žalobkyně vykonávala práci bez či s příkazem k pracovní cestě. Omezil-li odvolací orgán (žalovaná) výkon nelegální práce pouze na období od ledna do června 2013, pak soud konstatuje, že v měsíci červnu 2013 nešlo o výkon nelegální práce a v období od ledna do května 2013 zůstalo dokazování ve věci kusé, správní orgán I. stupně i žalovaná se spokojili pouze s obsahem pracovních listů týkajících se žalobkyně v měsíci lednu až květnu 2013 a právní názor vyslovený NSS, např. v jeho rozhodnutí č.j. 4 As 74/2013-31 ze dne 7.3.2013 nelze proto prozatím na toto období aplikovat.

Na základě pochybení žalované i správního orgánu I. stupně v právním posouzení legální či nelegální práce žalobkyně vykonávané dne 20.6.2013 a následného zahájení správního řízení, bez formálního úkonu rozšíření rozsahu domnělé nelegální práce správním orgánem I. stupně v letech 2011, 2012 a 2013, žalovanou doba omezena od ledna do června 2013, tedy vady řízení, soud dospěl k závěru, že je třeba žalobě vyhovět. Dne 20.6.2013 žalobkyně v H. nevykonávala nelegální práci, neboť měla vystaveno řádné povolení k zaměstnání do 30.9.2013, pracovala sice nikoliv v místě povoleného výkonu zaměstnání, ale měla v držení příkaz k pracovní cestě.

Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu a tento soud rozsudkem č.j. 10 Azs 70/2015-47 ze dne 13.8.2015, který nabyl právní moci dne 31.8.2015, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17.2.2015, č.j. 32 A 74/2013-34 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí NSS mimo jiné uvedl, že sice žalobkyně a její zaměstnavatel deklarovali zájem zaměstnávat žalobkyni v Brně, na druhé straně žalobkyně vůbec v Brně nepracovala a naopak fakticky dlouhodobě a bez přerušení vykonávala práci „na pracovních cestách“ v N. a toto jednání shledal v rozporu se zákonem o zaměstnanosti i zákoníkem práce a vyloučil v takových a obdobných případech poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům. Shledal důvodnou námitku nesprávného posouzení právní otázky legálnosti pracovních cest žalobkyně. Podle soudu uvedené zároveň vyvrátilo závěr Krajského soudu v Brně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a odkázal na zjištěný skutkový stav ve správním spise. Podle soudu byl skutkový stav naopak zjištěn dostatečným k tomu, aby správní orgán mohl učinit závěry, které uvedl ve svých rozhodnutích. Nebyl shledán důvodným ani závěr krajského soudu o tom, že žalovaná porušila procesní předpisy tím, že nerozšířila předmět řízení formálním úkonem i o předchozí období výkonu práce žalobkyně na pracovních cestách, neboť předmět správního řízení se nějak nezměnil. Stav z období let 2011 a 2012 až do května 2013 použily správní orgány k tomu, aby vysvětlily, že se v případě žalobkyně rozhodně o žádnou pracovní cestu nejednalo, ale jednalo se o zastřený právní úkon. Zdůraznil, že žalobkyně byla vyhoštěna na základě věcně i právně podrobně zdůvodněného názoru správního orgánu I. stupně a že v době, kdy byla zajištěna příslušnou kontrolní hlídkou 20.6.2013, neměla povolení k zaměstnání pro místo výkonu práce v N. Nepřiměřenou dlouhodobou pracovní cestu žádným způsobem nijak nezpochybnila, i když měla možnost být ve správním řízení aktivní navrhováním důkazů, vyjadřováním se ke zjištěným skutečnostem a nahlížením do spisu. V období v letech 2011 a 2012 posloužila k prokázání, že se o pracovní cestu nejednalo, naopak žalobkyně i její zaměstnavatel soustavně obcházel zákon o zaměstnanosti a povinnost opatřit si řádné povolení k zaměstnání v regionu, kde žalobkyně skutečně pracovala.

Soud ve věci nařídil jednání dne 13.10.2015, zástupce žalobkyně požádal soud o přerušení řízení a odročení jednání na neurčito vzhledem k tomu, že je vedeno správní řízení o povolení k trvalému pobytu žalobkyně žádostí ze dne 2.7.2012, které nebylo vyhověno z důvodu vedení řízení o správním vyhoštění a dne 18.8.2015 obdržela vyrozumění o pokračování řízení poté, co byly zaslány aktualizované podklady.

Soud žádosti o odročení jednání a přerušení řízení nevyhověl, neboť event. získání trvalého pobytu na území ČR, které na základě právních závěrů NSS v rozsudku shora uvedeném a citovaných, je nepravděpodobné. Event. kladný výsledek žádosti o trvalý pobyt na území ČR podle soudu nemůže mít zásadní vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť řízení o správním vyhoštění není dosud ukončeno a otázka, zda žalobkyně bude či nikoliv vyhoštěna je předmětem dalšího posouzení a postupu správního orgánu ve věci vyhoštění žalobkyně.

Soud vzhledem k jednoznačnému právnímu názoru NSS v jeho rozsudku č.j. 10 Azs 70/2015-47 žalobu žalobkyně jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ale úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná, neboť soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, když rozhodující soud se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V Brně dne 13. října 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová